

Arrest

nr. 298 167 van 4 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 november 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 december 2020 om internationale bescherming. Op 23 juni 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, J(...) A(...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Sarmali (district Charkh, provincie Logar). U woonde daar samen met uw jongere broer J(...), en uw ooms langs moederszijde S(...) G(...) en H(...), en hun respectievelijke families. U hebt altijd in hetzelfde dorp gewoond, maar voor uw vader overleed woonde u daar samen met hem, uw moeder en uw 3 broers. Uw vader werd jaren geleden vermoord door de taliban omdat hij gastvrij was geweest ten opzichte van veiligheidstroepen van het National Directorate of Security van Afghanistan (NDS). Hierna trok uw moeder bij haar broers S(...) G(...) en H(...) in.

Na de dood van uw vader gaven enkele leden van de NDS uw oudste broer K(...) hun innige deelneming. De taliban kwam dat te weten, waarna ook K(...) een doelwit van de taliban zou zijn geworden en er beslist werd dat hij het land zou verlaten. Het land dat uw vader bezat werd verkocht, en met de opbrengst daarvan kon K(...) zijn vlucht bekostigd worden. Omdat uw 2de oudste broer A(...) vreesde om een doelwit van de taliban te worden als oudste van het gezin, eens K(...) gevlucht was, ontvluchtte hij tevens het land. A(...) bereikte België in december 2016 en diende er een verzoek om internationale bescherming, waarna hem, gezien de toenmalige situatie van onveiligheid in uw regio van herkomst, in maart 2018 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

U ondervond in Afghanistan geen problemen met de taliban, en was tevreden zolang uw moeder nog leefde. U hielp in de velden, en u liet het vee in de weides grazen. In de vroege zomer van 2017 overleed uw moeder echter, en veranderde uw thuissituatie danig. U werd na de dood van uw moeder niet langer goed behandeld door S(...) G(...) en H(...), die u regelmatig en zonder aanleiding zouden slaan. Op een dag was u per ongeluk een ander veld aan het irrigeren dan hetgeen u was gevraagd om te irrigeren. S(...) G(...) sloeg u met zijn schop op de voet, die hevig begon te bloeden. U werd niet naar het ziekenhuis gebracht, maar slechts met wat warme olie en een verband verzorgd. Toen uw oom langs moederszijde S(...) daaropvolgend u bij een bezoek vroeg wat er gebeurd was, vertelde u hem dat u slecht behandeld was en dat u het land wenste te verlaten. Hij zei u dat hij u zou helpen, en dat u moest wachten tot hij een smokkelaar had gevonden. Enkele maanden later zei hij u dat u de volgende dag zou kunnen vertrekken. U vertrok de volgende ochtend vroeg zonder afscheid te nemen van uw familie.

U verliet Afghanistan in het late voorjaar van 2020 en bereikte België op 25 november 2020 via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Oostenrijk en Duitsland. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 3 december 2020.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 3 december 2020) immers aan geboren te zijn op 31 december 2004, en verklaarde uzelf dus 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 5 februari 2021, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 5 februari 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 4, verklaring DVZ dd. 7 april 2021, zie administratief dossier) en het CGVS (NPO, P.3), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw ooms S(...) G(...) en H(...).

U situeerde het begin van uw problemen met uw ooms langs moederszijde na de dood van uw moeder: "Het leven was goed, tot mijn moeder overleed. Na een tijd begonnen mijn ooms langs moederszijde me niet goed te behandelen. Ze waren wreed met mij. Soms zouden ze me slaan" (NPO, P.7). U bevestigde dat het overlijden van uw moeder een scharnierpunt was: "Toen mijn moeder nog leefde, toen was het leven anders. Maar nadat ze overleed werd ik mishandeld" (NPO, P.8). Opmerkelijk genoeg kon u geen enkele verklaring geven voor de veranderde houding van uw ooms: "Ik weet dat ook niet. Ik weet niet waarom hij veranderde" (NPO, P.19). Met uitzondering van één gewelddadig voorval waarover u getuigde, waarbij u door uw oom met een schop op de voet werd geslagen nadat u het verkeerde veld irrigeerde (NPO, P.7), gaf u geen voorbeelden van mishandeling. Nochtans zei u dat uw ooms wreed met u waren, dat ze u zouden slaan (NPO, P.7, 8). Gevraagd naar andere voorbeelden, bleef u zeer op de oppervlakte: "Het ding is dat ik geslagen zou worden, elke dag. Dat was iets dat regelmatig gebeurde. Nu weet ik zelfs niet over dewelke ik u kan vertellen. Ik kan er ook niet opkomen omdat ze zo regelmatig gebeurden, het waren er zoveel" (NPO, P.18). Het is niet geloofwaardig dat u geen verdere voorbeelden van mishandelingen kon geven omdat er teveel waren om uit te kiezen. Waarom u slechts over 1 voorval getuigde is dan ook onduidelijk. Dat u zo karig was met informatie over dit essentieel element van uw asielrelaas, en niet terdege kon verklaren waarom u zo weinig voorbeelden kon geven, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud 2 maal spontaan aan dat uw moeder 4,5 jaar was overleden (NPO, P.1, 21). Aldus situeerde u haar overlijden in juni 2017, zo'n 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Volgens de in België uitgevoerde leeftijdsbepaling was u bij het overlijden van uw moeder dus 16 jaar, en bij uw vertrek uit Afghanistan reeds 19 jaar oud. Dit betekent dat u reeds jongvolwassen en zelfs volwassen was toen u door uw ooms werd mishandeld en alvorens u op initiatief van uw oom S(...) uw land van herkomst ontvluchtte. Er dient te worden opgemerkt dat gezien de lange periode waarin u thuis bleef wonen ondanks de vermeende mishandeling door uw ooms, uw leeftijd in die periode, en de weinige voorbeelden van mishandeling uit die periode die u kon geven, er ook ernstige vraagtekens bij de zwaarwichtigheid van uw asielrelaas moeten worden geplaatst. Overigens was uw moeder volgens A(...) zijn verklaringen op het CGVS (dd. 02/03/2018) in maart 2018 nog in leven (NPO A(...), P.9, 13, 14). U verklaarde echter spontaan dat uw moeder in juni 2017 was overleden (NPO, P.1, 21). Aangezien het overlijden van uw moeder een scharnierpunt was in uw relatie met uw ooms en dus ook in uw asielrelaas, ondermijnt deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Nog voor het overlijden van uw moeder waren uw beide oudere broers reeds lang vertrokken uit Afghanistan. Uw oudste broer K(...) ontvluchtte Afghanistan omwille van zijn vrees voor de taliban, omdat hij door hen gevisieerd werd nadat hij rouwbetuigingen voor de dood van uw vader had ontvangen van leden van de NDS (NPO, P.7). Uw 2de oudste broer A(...) stond nog niet op de radar van de taliban, maar vluchtte mee omdat hij anders de oudste zou zijn geweest van het gezin, en aldus door de taliban zou zijn gevisieerd: "Hij was bang, denkende dat als K(...) het huis zou verlaten, en die er niet meer is, dat hij dan als de oudste van het gezin zou beschouwd worden. Dus dan zou hij daar voor de taliban overblijven" (NPO, P.13). Gezien het beperkte leeftijdsverschil van amper 1 jaar tussen A(...) en u, is het enerzijds opvallend dat u in die optiek ook niet met K(...) en A(...) bent meegegaan. U had door te blijven, volgens uw eigen verklaringen, immers al zeer snel in het vizier van de taliban kunnen komen als oudste van het gezin. Dat er ondanks dat zeer kleine leeftijdsverschil tussen A(...) en u werd beslist dat hij wel en u niet moest vertrekken, is merkwaardig. Anderzijds is het belangrijk te vermelden dat A(...) deze specifieke vrees om als oudste over te blijven na het vertrek van K(...), bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet heeft uitgesproken (gehoorverslag A(...), zie administratief dossier). A(...) zijn asielrelaas, waarin hij wel vertelde over de rouwbetuigingen van leden van de NDS aan het adres van K(...), werd overigens in zijn geheel als ongeloofwaardig beoordeeld. Deze vaststellingen zijn verdere aanwijzingen van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Over de omstandigheden van uw vertrek waren uw verklaringen overigens ook zeer weinig overtuigend. Het was uw oom S(...) die u hielp vertrekken uit Afghanistan, nadat u hem had verteld over het incident waarbij u door S(...) G(...) met een schop op de voet geslagen werd (NPO, P.8). Hoewel S(...) "zelf ook arm was" (NPO, P.20), ging hij in op uw vraag om u te helpen uw broers te vervoegen in het buitenland (NPO, P.8). S(...) heeft die hulp aan u, ondanks zijn armoede "uit zijn eigen zak betaald" (NPO, P.9). Er werd u gevraagd of u het als een optie zag om in plaats van naar het buitenland te gaan, bij S(...) te gaan wonen. U zei van niet: "Nee. Ik heb hem hier niets over verteld" (NPO, P.19). Toen u erop werd gewezen dat u S(...) nochtans had verteld over het incident met de schop, wuifde u de optie bij S(...) te gaan wonen alsnog weg: "Hij had me enkele dagen in huis kunnen nemen" (NPO, P.20). U legde uit dat u niet op lange termijn bij S(...) kon blijven: "Het ding was dat hij zelf ook arm was. Hij kon me niet onderhouden. Hij kon het zich niet veroorloven dat ik in zijn huis zou blijven" (NPO, P.20). Toen u werd voorgelegd dat

S(...) u met het geld dat hij uitgaf aan uw reis lang had kunnen onderhouden, zocht u naar uitvluchten: "Het ding is dat hij me moest wegsturen, gewoon omdat ik nog moest volwassen worden, iemand moest vinden, etc." (NPO, P.20). U was op dat moment echter reeds 19 jaar oud, en dus volwassen. Dat de arme S(...) ervoor koos om u voor veel geld weg te sturen van zijn 2 broers S(...) G(...) en H(...), waarmee hij een goede band heeft (NPO, P.10), op basis van het ene incident waarover u S(...) vertelde, is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Hoewel u of uw broer A(...) aan S(...) het bedrag van uw reis moeten terugbetalen, weet u opvallend genoeg "niet hoeveel hij heeft uitgegeven" (NPO, P.9). U weet met andere woorden niet hoeveel u hem verschuldigd bent. Merkwaardig genoeg bent u noch A(...) nog met S(...) in contact (NPO, P.10). Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe u deze schuld zal vereffenen. Over wie uw vlucht organiseerde had u overigens contradictorische verklaringen afgelegd. Bij uw 1ste interview, toen u net uw verzoek om internationale bescherming had ingediend, had u immers verklaard dat zowel S(...) G(...) als S(...) uw vlucht hadden georganiseerd (vraag 31, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Dit is duidelijk in tegenstrijd met uw verklaringen op het CGVS, waarin u uitdrukkelijk zei dat S(...) niet wilde dat u naar het buitenland vertrok (NPO, P.12). Indien S(...) G(...) uw dure reis mee had helpen organiseren was het bovendien moeilijk vol te houden dat hij de reden voor uw vlucht uit Afghanistan was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u ooit te hebben gezegd dat S(...) G(...) uw vlucht mee had georganiseerd.

S(...) organiseerde uw vlucht uit Afghanistan buiten het medeweten van S(...) G(...) en H(...), en voor zover u weet houdt dat geheim stand (NPO, P.10). Ook dit is opmerkelijk. S(...) is volgens uw verklaringen immers arm en betaalde uw vlucht uit eigen zak, terwijl u echter nog recht hebt op de erfenis van uw vader, die S(...) G(...) beheert en specifiek bedoeld was voor uw reis: "Mijn oom langs moederszijde heeft het land verkocht en het geld werd gebruikt voor ons. Hij gaf het aan ons uit zodat wij naar Europa konden komen" (NPO, P.6). Deze verklaringen zijn wederom in directe tegenstrijd met elkaar. Later verklaarde u dat u geen toegang meer had tot de erfenis van uw vader: "Er is niemand die voor ons kan vechten om iets te claimen dat van ons is" (NPO, P.10). Echter had S(...) hier duidelijk een rol in kunnen spelen. Dat hij er daarentegen voor koos om het weinige geld dat hij had uit te geven aan uw vlucht uit Afghanistan omdat u hem over het incident met de schop had verteld, is weinig geloofwaardig.

De door u vermelde interacties tussen uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan staven uw asielrelaas evenmin. Zo telefoneert uw oudere broer A(...) soms met S(...) G(...), en dat contact verloopt schijnbaar goed: "Hij zou je goed behandelen wanneer hij je aan de telefoon spreekt. Wanneer ze per telefoon spreken lijkt hij vriendelijk" (NPO, P.8). Hoewel uw broer in contact staat met uw familieleden, en u bij uw broer woont, vond er volgens uw verklaringen geen enkele uitwisseling van informatie plaats tussen u allen. Zo weet u merkwaardig genoeg niet of er tijdens die telefoongesprekken tussen A(...) en S(...) G(...) over u gepraat werd, of hoe S(...) G(...) reageerde op uw vertrek uit Afghanistan (NPO, P.9). Hoewel u ondertussen al 1,5 jaar in België bent, vond u het goede moment niet om A(...) hiernaar te vragen: "Ik val hem niet veel lastig. Hij werkt 's nachts, en wanneer hij terugkomt van het werk slaapt hij meestal overdag. Ik val hem niet lastig. Hij werkt en hij is moe" (NPO, P.9). Het is weinig geloofwaardig dat u A(...) nooit een vraag kan stellen over iets dat u nochtans erg aanbelangt. Aangezien u bij uw broer inwoont (verklaring NBMV, zie administratief dossier) en die alles voor u betaalt (vraag 29, verklaring DVZ, zie administratief dossier) kan er immers verwacht worden dat uw broer het goed met u voorheeft en zulke informatie met u zou delen. Bovendien impliceert het samenwonen met uw broer dat er veel potentiële momenten zijn waarop u hem zulke vragen zou kunnen stellen. Dat hij de tijd en moeite zou nemen om met zijn oom te bellen in Afghanistan, maar niet met zijn huisgenoot en broer zou praten is dan ook allesbehalve overtuigend.

U hebt A(...) evenmin verteld over hoe S(...) G(...) u behandelde. U verklaarde uw stilzwijgen jegens A(...) hieromtrent als volgt: "Als ik het mijn broer zou zeggen, dan zou hij het misschien zeggen tegen S(...) G(...). Dan zou hij hem misschien vragen waarom hij het me aandeed. Het zou een probleem kunnen vormen voor de jongste, die daar nog is" (NPO, P.19). Ook deze verklaring is merkwaardig. Zo is het allesbehalve vanzelfsprekend dat een gesprek tussen A(...) en u over uw vertrek uit Afghanistan een impact zou hebben op de relatie tussen S(...) G(...) en uw jongste broer J(...). Immers zou u A(...) makkelijk kunnen verzoeken S(...) G(...) niet te door te vertellen wat u hem zou toevertrouwen, om J(...) niet eventueel in gevaar te brengen. Het is bovendien bijzonder opvallend dat u A(...) niet hebt ingelicht over uw motief om Afghanistan te verlaten, aangezien A(...) met S(...) G(...) in contact staat (NPO, P.8). Indien u hem niet vertelde over uw werkelijke motief om Afghanistan te verlaten, dan baseert A(...) zich eerder op informatie omtrent de beweegredenen voor uw vertrek, afkomstig van S(...) G(...). Aangezien die laatste niet wilde dat u vertrok (NPO, P.12) en S(...) G(...) en zijn familieleden u volgens uw

verklaringen erg slecht behandelden (NPO, P.19), valt te verwachten dat S(...) G(...) zich weinig positief over uw vertrek uit Afghanistan uitliet, en dat zijn uitleg voor uw vertrek erg van de uwe zal verschillen. Aangezien u met hem samenwoont is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat A(...) uw kant van het verhaal over uw vertrek uit Afghanistan niet zou willen kennen. Dat u niet met A(...) communiceert over de reden voor uw vertrek uit Afghanistan of over uw relatie met S(...) G(...) en H(...) is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

U vermeldde ten slotte nog dat u de taliban ook zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan: "Daarbij, als de taliban zou ontdekken dat ik van Europa kwam, dan zouden ze me komen vinden en doden" (NPO, P.18). Het is dan ook belangrijk te benadrukken dat u uitdrukkelijk aangaf dat u Afghanistan niet verliet omwille van problemen met de taliban: "Nee. Ik had geen problemen met de taliban" (NPO, P.8). Daarbij dient te worden opgemerkt dat de problemen die uw broer A(...) aanhaalde met betrekking tot zijn vrees voor vervolging door de taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd door het CGVS (beslissing A(...), zie administratief dossier). Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan bovendien niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (voor meer info, zie infra).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U legde geen documenten neer om deze appreciatie van het CGVS te wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charkh in Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op** intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stipt vooreerst aan dat hij bij zijn gehoor opwierp dat hij in Afghanistan geen problemen had met de taliban, maar dat hij bij terugkeer naar Afghanistan wel vreest door de taliban te zullen worden vervolgd. Verzoeker citeert passages uit de "Guidance Note Afghanistan" van EASO van november 2021 aangaande het risico op vervolging voor personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, waarin wordt gesteld dat dit risico op een individuele wijze moet worden onderzocht. Verzoeker is van mening dat de

adjunct-commissaris zo een onderzoek *in casu* niet gevoerd heeft en de objectieve rapportage hieromtrent genegeerd heeft.

Verder betoogt verzoeker dat Nansen vzw in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van 2021 stelt *“dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban, tegen onder meer ‘verwesterde Afghanen’ die al enige tijd in het buitenland wonen”*. Verzoeker voegt hieraan toe dat ook verschillende andere rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban en illustreert dit met verschillende incidenten waarbij de taliban terugkeerders gearresteerd of vermoord hebben.

Verzoeker vervolgt dat gepercipieerde verwestering er enerzijds duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving, en anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten, die fundamenteel zijn voor hun identiteit, internaliseren. Naast het risico op vervolging door de taliban, lopen terugkerende Afghanen ook het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap, aldus verzoeker. Zo stelt verzoeker dat uit een rapport van Asylas blijkt dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, wanneer zij bijvoorbeeld met een accent spreken, kan leiden tot afwijzing door hun gemeenschap.

Verder herhaalt verzoeker dat *“terugkerende Afghanen gezien worden als ‘verwesterd’ als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging”*, waarbij hij citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* van 2018.

Verzoeker besluit de uiteenzetting van het eerste middel als volgt:

“Concreet verblijft verzoeker intussen al bijna twee jaar in België. Hij ontwikkelde door dit tijdsverloop een – minstens gepercipieerde – westerse levensstijl. Bij zijn terugkeer kan dit leiden tot een reëel risico op onmenselijke behandeling door Taliban, omdat zijn westerse levensstijl niet overeenkomt met de heersende normen en verwachtingen in huidige Afghanistan.

Verzoeker die als ‘verwesterd’ wordt beschouwd, loopt dan ook het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden.

Verzoeker meent dat verweerder dit onderzoek concreet en op geïndividualiseerde wijze, gebruikmakend van de verschillende voor handen zijnde bronnen, moest doen, zodat de beslissing op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek ter zake.

EASO stelt dat bovendien rekening moet worden gehouden met het feit dat de Taliban sinds de machtsovername een grotere aanwezigheid hebben en een grotere capaciteit, waardoor het risico op vervolging vergroot is..

Verzoeker meent dat er dan ook een bijzonder ernstig risico bestaat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de (loutere) langdurige aanwezigheid in Europa en zijn gepercipieerde verwestering. Dit betreft dus een vervolging om politieke redenen in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke en individuele situatie van verzoeker waartoe hij nochtans verplicht is volgens art. 48/6, §5, c) Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft deze vrees geenszins onderzocht zodat de bestreden beslissing ook om die reden op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek ter zake.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in dit verband als volgt:

“Volgens verweerder is er momenteel geen reden (meer) om subsidiaire bescherming toe te kennen aan Afghanen, aangezien de machtsovername zou gezorgd hebben voor een flinke daling van het niveau van willekeurig geweld.

Nochtans erkent verweerder dat dit niet in alle provincies het geval is. Er is sprake van geweld tegen de Taliban door andere partijen, in de eerste plaats maar niet uitsluitend Daesh.

(...)

Weliswaar is verzoeker niet uit een van de provincies afkomstig, maar alle rapporten die momenteel voorhanden zijn, wijzen op het volatiel karakter van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan betrouwbare rapportage van geweld die er momenteel voorhanden is.”

Verzoeker betoogt dat de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022, waar de adjunct-commissaris ook zelf naar verwijst in de bestreden beslissing, niet meer accuraat is, aangezien de

informatie die hierin opgenomen werd al ruim een half jaar oud was op het moment van de bestreden beslissing. Verzoeker merkt op dat uit dit rapport blijkt dat een van de groepen die het meest zorgt voor willekeurig geweld, Daesh betreft, en Daesh onder meer in de provincie Logar, waar verzoeker van afkomstig is, een grote aanwezigheid heeft.

Verder stelt verzoeker dat uit de UNHCR *“Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022 blijkt dat *“de situatie in Afghanistan nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen, en dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is”*. Daarom, gaat verzoeker verder, beveelt UNHCR aan om elke beslissing, anders dan de erkenning van de vluchtelingenstatus, op te schorten, tot er meer duidelijkheid is over de situatie in Afghanistan. Verzoeker vervolgt met een theoretische uitleg ter ondersteuning van zijn stelling dat voormelde *“Guidance Note”* van UNHCR de meest gezaghebbende bron blijft en de adjunct-commissaris, gelet op de vereiste van een deugdelijk onderzoek, deze niet zomaar terzijde kan schuiven.

Verzoeker gaat als volgt verder: *“Nansen vzw merkt overigens op dat de recentere bronnen die verweerder hanteert om een tegengestelde conclusie te gebruiken in zijn meest recente COI Focus, uiteindelijk veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recenter zijn dan het advies van UNCHR”*. Verzoeker citeert hierbij uit de Nansen-nota 2-2022 *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese asielagentschap in Afgaanse dossiers”* van 23 juni 2022.

Met betrekking tot de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, waarnaar de adjunct-commissaris verwijst in de bestreden beslissing, merkt verzoeker op dat Nansen vzw in voormeld rapport op een aantal *“problemen bij de opmaak van deze COI Focus”* wijst, welke kritiek hij overneemt en tot de zijne maakt.

Verzoeker besluit aangaande de veiligheidssituatie dat er *“alleszins geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Logar, waar verzoeker van afkomstig is”* en er op dit ogenblik *“onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker vervolgt dat *“er niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedrag van de Taliban”*, en verwijst hiervoor naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker stelt verder dat verschillende instanties die voordien materiaal publiceerden over de situatie in Afghanistan niet meer (naar behoren) functioneren, omwille van de veranderende situatie. Verzoeker wijst er ook op dat het COI-rapport van EASO van januari 2022 zelf benadrukt dat het omwille van beperkte onderzoeksmogelijkheden enkel voorlopige bevindingen bevat over de huidige situatie.

Verzoeker besluit dienaangaande als volgt:

“Verweerder moet dit dus verder grondig onderzoeken om te kunnen vaststellen of de huidige socio-economische en humanitaire situatie nu wel binnen het toepassingsgebied van art. 48/4, §2, b) Vw valt. Ook om deze reden blijkt dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming, zodat deze beslissing op zijn minst moet worden vernietigd.”

2.1.3. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken toegevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022, het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2017, het rapport *“Afghanistan: Targeting*

of individuals” van EUAA van augustus 2022, de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, en het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023.

2.2.2. Op 20 oktober 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een aantal brieven en attesten voegt waarmee hij wenst aan te tonen dat hij grondig “verwesterd” is, minstens dat er sprake zal zijn van gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan, hetgeen hij verder toelicht (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-7).

Verzoeker meent verder in zijn aanvullende nota dat hij minstens aanspraak maakt op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet daar *“uit de recente rapportage blijkt dat de Taliban moedwillig mee aan de oorzaak ligt van de zeer diepgaande socio-economische crisis die Afghanistan treft”*. Verzoeker betoogt dat de beoordeling van de precare socio-economische en humanitaire omstandigheden in het licht van voormeld artikel (ook) moet gebeuren aan de hand van het toetsingskader uitgewerkt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaken *M.S.S.* en *Sufi en Elmi* en dat aldus moet worden nagegaan *“of de precare situatie overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van actoren”* en dat vervolgens moet worden overwogen *“in hoeverre een verzoeker in staat zal zijn om in zijn of haar eigen basisbehoeften te voorzien, zoals voedsel, hygiëne, en accommodatie”*, met inachtneming van de kwetsbaarheid van de verzoeker alsook het vooruitzicht dat de situatie in Afghanistan binnen afzienbare tijd zal verbeteren.

Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onder verwijzing naar diverse bronnen en meent dat hieruit kan worden geconcludeerd *“dat de humanitaire crisis overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van de Taliban de facto autoriteiten”*. De situatie zal ook niet binnen afzienbare tijd verbeteren nu de voorwaarden voor het verkrijgen van de non-humanitaire hulp, essentieel om uit de humanitaire crisis te geraken, niet worden losgelaten, zo stelt verzoeker. Daarmee is de situatie in Afghanistan volgens hem *“in grote mate vergelijkbaar met de situatie in Somalië in Sufi en Elmi, en zelfs met de situatie omschreven in M'Bodj in de rechtspraak van het Hof van Justitie”*.

Verzoeker benadrukt voorts, onder verwijzing naar onder meer het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het belang van een sociaal netwerk voor personen die (vanuit) Europa terugkeren naar Afghanistan. Hij geeft aan dat hij op dit moment nauwelijks over financiële middelen beschikt en dat zijn beide ouders overleden zijn en zijn oudere broers Afghanistan al voor hem hebben verlaten. Hij wijst erop dat hij terecht kwam bij verdere familie die hem slecht behandelde en meent dat hij in het geheel niet kan rekenen op enige vorm van familiaal netwerk. Hij meent dat hij zijn leven elders van nul zal moeten beginnen en in dat geval niet over voldoende financiële middelen voor een woonst beschikt en dus niet in zijn eigen basisbehoeften zal kunnen voorzien. Waar hij ook bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomt, zo vervolgt verzoeker, hij is niet meer in kennis van de plaatselijke gebruiken met betrekking tot het vinden van een woonst of job. Bovendien is er volgens hem bij terugkeer ook geen oplossing op korte termijn voorhanden, ter staving waarvan hij verwijst naar cijfers van de VN aangaande het gebrek aan huisvesting, arbeidskansen, land en documentatie waarmee terugkeerders worden geconfronteerd.

Verzoeker besluit dat er een bijzonder groot risico is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede terechtkomt die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, te voorzien. Hij maakt gewag van een *“samenloop van diverse problematieken”*. Het gaat volgens hem niet alleen om de armoede, maar ook om zijn *“zichtbare fysieke beperkingen die hem vatbaar maken voor vervolging, en zijn lange verblijf in het Westen tijdens identiteitsvormende levensjaren”*.

Minstens dient de verwerende partij volgens verzoeker een diepgaander onderzoek te doen naar de impact van de machtsovername op de huidige socio-economische situatie in Afghanistan aan de hand van recente en relevante bronnen – verzoeker merkt op dat alle bronnen die in de bestreden beslissing worden gehanteerd van 2021 en 2022 dateren – om daarna deze informatie concreet toe te passen op zijn situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In dit verband dient gewezen te worden op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota een nieuw middel ontwikkelt waar hij kritiek uit op het in de bestreden beslissing gehanteerde toetsingskader voor de beoordeling van de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Middelen moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont verzoeker niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van voormelde kritiek niet reeds bestond op het ogenblik dat verzoeker voorliggend verzoekschrift heeft ingediend. De door verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelde argumentatie is bijgevolg in de aangegeven mate laattijdig en dient uit de debatten te worden geweerd.

De stukken die bij de aanvullende nota werden gevoegd en de recente landeninformatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd worden niet uit de debatten geweerd, aangezien het nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met twee ooms langs moederszijde, S.G. en H. Nadat verzoekers vader vermoord zou zijn door de taliban, zou verzoeker, samen met zijn moeder en broers, bij deze ooms ingetrokken zijn. Het leven bij zijn ooms zou aanvankelijk goed geweest zijn, maar na de dood van zijn moeder zou verzoeker door deze ooms slecht behandeld zijn geweest. Nadat hij op een dag door zijn oom S.G. ernstig zou zijn verwond aan zijn voet, zou verzoeker dit verteld hebben aan zijn andere oom S., die verzoeker geholpen zou hebben Afghanistan te verlaten. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan zowel zijn ooms als de taliban te vrezen. Hoewel hij voor zijn vertrek geen persoonlijke problemen met de taliban zou hebben gekend, geeft verzoeker aan te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban zal worden gedood indien zij ontdekken dat hij van Europa kwam.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn relaas tijdens de administratieve procedure geen documenten heeft neergelegd. De documenten die verzoeker middels een aanvullende nota op

20 oktober 2023 heeft bijgebracht hebben betrekking op zijn traject in België en houden geen verband met de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Te dezen is de Raad na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met zijn ooms, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“U situeerde het begin van uw problemen met uw ooms langs moederszijde na de dood van uw moeder: “Het leven was goed, tot mijn moeder overleed. Na een tijd begonnen mijn ooms langs moederszijde me niet goed te behandelen. Ze waren wreed met mij. Soms zouden ze me slaan” (NPO, P.7). U bevestigde dat het overlijden van uw moeder een scharnierpunt was: “Toen mijn moeder nog leefde, toen was het leven anders. Maar nadat ze overleed werd ik mishandeld” (NPO, P.8). Opmerkelijk genoeg kon u geen enkele verklaring geven voor de veranderde houding van uw ooms: “Ik weet dat ook niet. Ik weet niet waarom hij veranderde” (NPO, P.19). Met uitzondering van één gewelddadig voorval waarover u getuigde, waarbij u door uw oom met een schop op de voet werd geslagen nadat u het verkeerde veld irrigeerde (NPO, P.7), gaf u geen voorbeelden van mishandeling. Nochtans zei u dat uw ooms wreed met u waren, dat ze u zouden slaan (NPO, P.7, 8). Gevraagd naar andere voorbeelden, bleef u zeer op de oppervlakte: “Het ding is dat ik geslagen zou worden, elke dag. Dat was iets dat regelmatig gebeurde. Nu weet ik zelfs niet over dewelke ik u kan vertellen. Ik kan er ook niet opkomen omdat ze zo regelmatig gebeurden, het waren er zoveel” (NPO, P.18). Het is niet geloofwaardig dat u geen verdere voorbeelden van mishandelingen kon geven omdat er teveel waren om uit te kiezen. Waarom u slechts over 1 voorval getuigde is dan ook onduidelijk. Dat u zo karig was met informatie over dit essentieel element van uw asielrelaas, en niet terdege kon verklaren waarom u zo weinig voorbeelden kon geven, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud 2 maal spontaan aan dat uw moeder 4,5 jaar was overleden (NPO, P.1, 21). Aldus situeerde u haar overlijden in juni 2017, zo’n 3 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Volgens de in België uitgevoerde leeftijdsbepaling was u bij het overlijden van uw moeder dus 16 jaar, en bij uw vertrek uit Afghanistan reeds 19 jaar oud. Dit betekent dat u reeds jongvolwassen en zelfs volwassen was toen u door uw ooms werd mishandeld en alvorens u op initiatief van uw oom S(...) uw land van herkomst ontvluchtte. Er dient te worden opgemerkt dat gezien de lange periode waarin u thuis bleef wonen ondanks de vermeende mishandeling door uw ooms, uw leeftijd in die periode, en de weinige voorbeelden van mishandeling uit die periode die u kon geven, er ook ernstige vraagtekens bij de zwaarwichtigheid van uw asielrelaas moeten worden geplaatst. Overigens was uw moeder volgens A(...) zijn verklaringen op het CGVS (dd. 02/03/2018) in maart 2018 nog in leven (NPO A(...), P.9, 13, 14). U verklaarde echter spontaan dat uw moeder in juni 2017 was overleden (NPO, P.1, 21). Aangezien het overlijden van uw moeder een scharnierpunt was in uw relatie met uw ooms en dus ook in uw asielrelaas, ondermijnt deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Nog voor het overlijden van uw moeder waren uw beide oudere broers reeds lang vertrokken uit Afghanistan. Uw oudste broer K(...) ontvluchtte Afghanistan omwille van zijn vrees voor de taliban, omdat hij door hen geïnterviewd werd nadat hij rouwbetuigingen voor de dood van uw vader had ontvangen van leden van de NDS (NPO, P.7). Uw 2de oudste broer A(...) stond nog niet op de radar van de taliban, maar vluchtte mee omdat hij anders de oudste zou zijn geweest van het gezin, en aldus door de taliban zou zijn geïnterviewd: “Hij was bang, denkende dat als K(...) het huis zou verlaten, en die er niet meer is, dat hij dan als de oudste van het gezin zou beschouwd worden. Dus dan zou hij daar voor de taliban overblijven” (NPO, P.13). Gezien het beperkte leeftijdsverschil van amper 1 jaar tussen A(...) en u, is het enerzijds opvallend dat u in die optiek ook niet met K(...) en A(...) bent meegegaan. U had door te blijven, volgens uw eigen verklaringen, immers al zeer snel in het vizier van de taliban kunnen komen als oudste van het gezin. Dat er ondanks dat zeer kleine leeftijdsverschil tussen A(...) en u werd beslist dat hij wel en u niet moest vertrekken, is merkwaardig. Anderzijds is het belangrijk te vermelden dat A(...) deze specifieke vrees om als oudste over te blijven na het vertrek van K(...), bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet heeft uitgesproken (gehoorverslag A(...), zie administratief dossier). A(...) zijn asielrelaas, waarin hij wel vertelde over de rouwbetuigingen van leden van de NDS aan het adres van K(...), werd overigens in zijn geheel als ongeloofwaardig beoordeeld. Deze vaststellingen zijn verdere aanwijzingen van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Over de omstandigheden van uw vertrek waren uw verklaringen overigens ook zeer weinig overtuigend. Het was uw oom S(...) die u hielp vertrekken uit Afghanistan, nadat u hem had verteld over het incident waarbij u door S(...) G(...) met een schop op de voet geslagen werd (NPO, P.8). Hoewel S(...) "zelf ook arm was" (NPO, P.20), ging hij in op uw vraag om u te helpen uw broers te vervoegen in het buitenland (NPO, P.8). S(...) heeft die hulp aan u, ondanks zijn armoede "uit zijn eigen zak betaald" (NPO, P.9). Er werd u gevraagd of u het als een optie zag om in plaats van naar het buitenland te gaan, bij S(...) te gaan wonen. U zei van niet: "Nee. Ik heb hem hier niets over verteld" (NPO, P.19). Toen u erop werd gewezen dat u S(...) nochtans had verteld over het incident met de schop, wuifde u de optie bij S(...) te gaan wonen alsnog weg: "Hij had me enkele dagen in huis kunnen nemen" (NPO, P.20). U legde uit dat u niet op lange termijn bij S(...) kon blijven: "Het ding was dat hij zelf ook arm was. Hij kon me niet onderhouden. Hij kon het zich niet veroorloven dat ik in zijn huis zou blijven" (NPO, P.20). Toen u werd voorgelegd dat S(...) u met het geld dat hij uitgaf aan uw reis lang had kunnen onderhouden, zocht u naar uitvluchten: "Het ding is dat hij me moest wegsturen, gewoon omdat ik nog moest volwassen worden, iemand moest vinden, etc." (NPO, P.20). U was op dat moment echter reeds 19 jaar oud, en dus volwassen. Dat de arme S(...) ervoor koos om u voor veel geld weg te sturen van zijn 2 broers S(...) G(...) en H(...), waarmee hij een goede band heeft (NPO, P.10), op basis van het ene incident waarover u S(...) vertelde, is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

Hoewel u of uw broer A(...) aan S(...) het bedrag van uw reis moeten terugbetalen, weet u opvallend genoeg "niet hoeveel hij heeft uitgegeven" (NPO, P.9). U weet met andere woorden niet hoeveel u hem verschuldigd bent. Merkwaardig genoeg bent u noch A(...) nog met S(...) in contact (NPO, P.10). Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe u deze schuld zal vereffenen. Over wie uw vlucht organiseerde had u overigens contradictorische verklaringen afgelegd. Bij uw 1ste interview, toen u net uw verzoek om internationale bescherming had ingediend, had u immers verklaard dat zowel S(...) G(...) als S(...) uw vlucht hadden georganiseerd (vraag 31, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Dit is duidelijk in tegenstrijd met uw verklaringen op het CGVS, waarin u uitdrukkelijk zei dat S(...) G(...) niet wilde dat u naar het buitenland vertrok (NPO, P.12). Indien S(...) G(...) uw dure reis mee had helpen organiseren was het bovendien moeilijk vol te houden dat hij de reden voor uw vlucht uit Afghanistan was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u ooit te hebben gezegd dat S(...) G(...) uw vlucht mee had georganiseerd.

S(...) organiseerde uw vlucht uit Afghanistan buiten het medeweten van S(...) G(...) en H(...), en voor zover u weet houdt dat geheim stand (NPO, P.10). Ook dit is opmerkelijk. S(...) is volgens uw verklaringen immers arm en betaalde uw vlucht uit eigen zak, terwijl u echter nog recht hebt op de erfenis van uw vader, die S(...) G(...) beheert en specifiek bedoeld was voor uw reis: "Mijn oom langs moederszijde heeft het land verkocht en het geld werd gebruikt voor ons. Hij gaf het aan ons uit zodat wij naar Europa konden komen" (NPO, P.6). Deze verklaringen zijn wederom in directe tegenstrijd met elkaar. Later verklaarde u dat u geen toegang meer had tot de erfenis van uw vader: "Er is niemand die voor ons kan vechten om iets te claimen dat van ons is" (NPO, P.10). Echter had S(...) hier duidelijk een rol in kunnen spelen. Dat hij er daarentegen voor koos om het weinige geld dat hij had uit te geven aan uw vlucht uit Afghanistan omdat u hem over het incident met de schop had verteld, is weinig geloofwaardig.

De door u vermelde interacties tussen uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan staven uw asielrelaas evenmin. Zo telefoneert uw oudere broer A(...) soms met S(...) G(...), en dat contact verloopt schijnbaar goed: "Hij zou je goed behandelen wanneer hij je aan de telefoon spreekt. Wanneer ze per telefoon spreken lijkt hij vriendelijk" (NPO, P.8). Hoewel uw broer in contact staat met uw familieleden, en u bij uw broer woont, vond er volgens uw verklaringen geen enkele uitwisseling van informatie plaats tussen u allen. Zo weet u merkwaardig genoeg niet of er tijdens die telefoongesprekken tussen A(...) en S(...) G(...) over u gepraat werd, of hoe S(...) G(...) reageerde op uw vertrek uit Afghanistan (NPO, P.9). Hoewel u ondertussen al 1,5 jaar in België bent, vond u het goede moment niet om A(...) hiernaar te vragen: "Ik val hem niet veel lastig. Hij werkt 's nachts, en wanneer hij terugkomt van het werk slaapt hij meestal overdag. Ik val hem niet lastig. Hij werkt en hij is moe" (NPO, P.9). Het is weinig geloofwaardig dat u A(...) nooit een vraag kan stellen over iets dat u nochtans erg aanbelangt. Aangezien u bij uw broer inwoont (verklaring NBMV, zie administratief dossier) en die alles voor u betaalt (vraag 29, verklaring DVZ, zie administratief dossier) kan er immers verwacht worden dat uw broer het goed met u voorheeft en zulke informatie met u zou delen. Bovendien impliceert het samenwonen met uw broer dat er veel potentiële momenten zijn waarop u hem zulke vragen zou kunnen stellen. Dat hij de tijd en moeite zou nemen om met zijn oom te bellen in Afghanistan, maar niet met zijn huisgenoot en broer zou praten is dan ook allesbehalve overtuigend.

U hebt A(...) evenmin verteld over hoe S(...) G(...) u behandelde. U verklaarde uw stilzwijgen jegens A(...) hieromtrent als volgt: "Als ik het mijn broer zou zeggen, dan zou hij het misschien zeggen tegen S(...) G(...). Dan zou hij hem misschien vragen waarom hij het me aandeed. Het zou een probleem kunnen vormen voor de jongste, die daar nog is" (NPO, P.19). Ook deze verklaring is merkwaardig. Zo is het allesbehalve vanzelfsprekend dat een gesprek tussen A(...) en u over uw vertrek uit Afghanistan een

impact zou hebben op de relatie tussen S(...) G(...) en uw jongste broer J(...). Immers zou u A(...) makkelijk kunnen verzoeken S(...) G(...) niet te door te vertellen wat u hem zou toevertrouwen, om J(...) niet eventueel in gevaar te brengen. Het is bovendien bijzonder opvallend dat u A(...) niet hebt ingelicht over uw motief om Afghanistan te verlaten, aangezien A(...) met S(...) G(...) in contact staat (NPO, P.8). Indien u hem niet vertelde over uw werkelijke motief om Afghanistan te verlaten, dan baseert A(...) zich eerder op informatie omtrent de beweegredenen voor uw vertrek, afkomstig van S(...) G(...). Aangezien die laatste niet wilde dat u vertrok (NPO, P.12) en S(...) G(...) en zijn familieleden u volgens uw verklaringen erg slecht behandelden (NPO, P.19), valt te verwachten dat S(...) G(...) zich weinig positief over uw vertrek uit Afghanistan uitliet, en dat zijn uitleg voor uw vertrek erg van de uwe zal verschillen. Aangezien u met hem samenwoont is het bijzonder weinig waarschijnlijk dat A(...) uw kant van het verhaal over uw vertrek uit Afghanistan niet zou willen kennen. Dat u niet met A(...) communiceert over de reden voor uw vertrek uit Afghanistan of over uw relatie met S(...) G(...) en H(...) is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

(...)

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U legde geen documenten neer om deze appreciatie van het CGVS te wijzigen."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift, gelet op de daarin opgegeven geboortedatum, vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen over zijn leeftijd. Nochtans kan aan verzoekers voorgehouden leeftijd geen geloof worden gehecht, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt toegelicht: *"U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 3 december 2020) immers aan geboren te zijn op 31 december 2004, en verklaarde uzelf dus 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 5 februari 2021, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 5 februari 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 4, verklaring DVZ dd. 7 april 2021, zie administratief dossier) en het CGVS (NPO, P.3), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid."*

Door zonder meer te volharden in zijn verklaarde leeftijd doet verzoeker geen afbreuk aan het resultaat van het leeftijdsonderzoek vermeld in de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt niet dat verzoeker het tegen deze beslissing voorziene rechtsmiddel, zijnde een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, heeft aangewend, zodat de daarin bepaalde leeftijd niet meer dienstig kan worden betwist.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met S.G. en H., zijn ooms langs moederszijde.

Verzoeker bevestigt voorts in zijn verzoekschrift in Afghanistan geen problemen gehad te hebben met de taliban maar te vrezen, aangezien hij meent verwesterd te zijn, bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban.

Wat dit betreft kan, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de

taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat er op basis van een leeftijdsonderzoek geconcludeerd kan worden dat verzoeker op 5 februari 2021 een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, vermoedelijk twintig jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘DVZ’, Beslissing Dienst Voogdij van 25 februari 2021). Nu verzoeker verklaard heeft Afghanistan te hebben verlaten omstreeks de zomer van 2020 (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), kan dan ook worden aangenomen dat hij minstens tot zijn zeventien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan, op basis van de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna drie jaar in België verblijft, niet zonder meer worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad stelt voorts vast dat hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde geen contact meer te hebben met zijn familie in Afghanistan, uit zijn verklaringen blijkt dat hij in België samenwoont met zijn broer A., die nog contact heeft met hun jongere broer J. en hun oom S.G. en bij S.G. ook informeert hoe het met verzoekers oom S. gaat (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5, 8-10). Hoger is reeds komen vast te staan dat aan verzoekers voorgehouden problemen met zijn ooms S.G. en H., die volgens hem de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vertrek uit Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht. Behalve S.G. en H., bij wie verzoeker gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek zou hebben gewoond, woont ook verzoekers oom S. op heden nog in verzoekers geboortedorp in Afghanistan. Derhalve dient, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, te worden aangenomen dat hij er nog steeds over een (familiaal) netwerk beschikt. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Verzoeker brengt bij aanvullende nota verschillende brieven en attesten bij die volgens hem aantonen dat hij grondig “verwesterd” is (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-7). Deze stukken kunnen getuigen van verzoekers wil en inzet om zich in België verder te ontwikkelen en een leven uit te bouwen, onder meer via scholing en het verwerven van de Nederlandse taal, alsook van zijn respectvolle en coöperatieve houding ten aanzien van zijn medeleerlingen en de personen die hem begeleiden, waaronder vrouwen en meisjes, doch tonen niet aan dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer. Hoewel uit de bijgebrachte getuigenissen blijkt dat verzoeker stappen zet om zich te integreren en zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, kunnen hieruit geen elementen worden gedestilleerd die wijzen op een daadwerkelijke verwestering, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze stukken op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. In zoverre verzoeker met de bijgebrachte getuigenissen wenst aan te tonen dat hij intussen een netwerk heeft uitgebouwd in België, wijst de Raad erop dat het merendeel van deze getuigenissen, met uitzondering van deze van zijn broer en “buddy”, afkomstig blijken van personen die beroepsmatig met hem in contact staan of stonden, zijnde als leerkracht, trajectbegeleider of psycholoog, en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker met deze personen intensief of regelmatig contact onderhoudt buiten de desbetreffende professionele context. Dat verzoeker thans bij zijn broer in België woont en op diens initiatief door Minor Ndako begeleid wordt

naar zelfstandig wonen, zoals kan worden gelezen in de brief van deze broer, wordt niet betwist. Het gegeven dat verzoeker op zijn eigen benen leert te staan en vooruit wil in het leven is evenwel niet vreemd aan het feit dat hij inmiddels meerderjarig is. Voor het overige reflecteert de brief van zijn broer de andere bijgebrachte getuigenissen over verzoekers inzet op school en de vooruitgang van zijn Nederlands. Verzoekers buddy getuigt eveneens van de grote stappen die verzoeker heeft gezet op het vlak van taal, alsook van zijn vriendelijke en sympathieke persoonlijkheid, en maakt verder melding van wandelingen en fietstochten die zij samen hebben gedaan, alsook een bezoek aan de jeugdwerking in Molenbeek, waar verzoeker steeds welkom is om mee te doen aan de activiteiten. Echter blijkt niet dat in hoofde van verzoeker, als gevolg van zijn sociale contacten en ervaringen in het kader van het buddy-traject, sprake is van westerse kenmerken of gedragingen die dermate belangrijk zijn om zijn identiteit of morele integriteit te behouden dat van hem niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft of die door hem nagenoeg onmogelijk of uiterst moeilijk zouden kunnen worden veranderd of verborgen teneinde problemen met derden in zijn land van herkomst te vermijden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat terugkerende Afghanen niet enkel het risico lopen op vervolging door de taliban, maar ook het risico lopen slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap en dat men na terugkeer als afwijkend beschouwd kan worden, stelt de Raad vast dat verzoeker deze bewering niet concreet maakt, noch toepast op zijn persoonlijke situatie. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker in zijn aanvullende nota aangeeft afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, *“waar ISKP traditioneel sterk staat en waar een zeer conservatieve moraal heerst”*, wat in tegenspraak is met zijn eerdere verklaringen afkomstig te zijn uit het dorp Sarmali, gelegen in het district Charkh van de provincie Logar (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en stuk 5, verklaring DVZ, vraag 10).

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verzoeker verklaarde immers zelf geen problemen te hebben gekend met de taliban (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Aldus blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtou en verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 9).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog gewag maakt van *“zichtbare fysieke beperkingen die hem vatbaar maken voor vervolging”*, kan nergens uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijken op welke fysieke beperkingen hij doelt. Evenmin konden ter terechtzitting zichtbare fysieke beperkingen bij verzoeker worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie jaar in België is en een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, waar hij nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – zijn ooms S.G. en H. niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet bijgetreden worden waar hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van oordeel is dat er verder onderzocht moet worden of de socio-economische en preciaire situatie onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het COI-rapport van EASO van januari 2022 zelf zou benadrukken enkel voorlopige bevindingen te bevatten en voegt hieraan toe dat verschillende instanties die voordien materiaal publiceerden over de situatie in Afghanistan niet meer (naar behoren) functioneren. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Mede in acht genomen de recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar op 12 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota, oordeelt de Raad aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als

op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij in zijn aanvullende nota laat gelden dat de situatie in Afghanistan in grote mate vergelijkbaar is met de situatie in Somalië waaraan gerefereerd wordt in het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Zoals hoger, onder punt 2.3.2., reeds werd aangehaald, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan niet langer over een familiaal netwerk beschikt waarop hij desgevallend (tijdelijk) kan terugvallen, onder meer bij het vinden van een woonst of een job. In tegenstelling tot wat hij in zijn aanvullende nota betoogt, zijn er geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet in staat zal zijn om voldoende financiële middelen te verwerven om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker beperkt zich in zijn aanvullende nota voor het overige tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de socio-economische situatie in Afghanistan, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 12 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad herhaalt dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn kritiek op de gebruikte landeninformatie. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT